

Milon haastattelu

Kerro ensin itsestäsi vähän, kuka olet?

Moikka. Mä oon Milo (Malak), 4-vuotias islanninlammaskoira. Asun Nurmijärvellä omakotitalossa ja perheeseen kuuluu emäntä, isäntä ja 18-vuotias tytär. Perheen toinen tytär, 20-vuotias, on jo muuttanut omaan kotiin. Hänellä on nykyään oma koira, 1-vuotias chihuahua Nova. Meillä oli myös sekarotuinen koira 13-vuotias Matilda, joka lähti sateenkaarisillalle viime syyskuussa. Ikävä on yhä, mutta olemme pärjälleet.

Mitä päiviisi kuuluu?

Mun arkipäivät ovat sellaisia, että kun emäntä ja isäntä lähtee aamulla töihin, niin aamupalan ja lenkin jälkeen mä menen takaisin jatkamaan uniani yleensä teinin kanssa. Häinkin kyllä sitten lähtee kouluun. Joskus koulupäivät ovat lyhyitä tai on keskellä päivää vapaata. Sanovat niitä hyppytunneiksi, mitä se sitten tarkoittakaan, hyppää mun seuraan ja takaisin kouluun, kai. Niin päivälläkin seuraa saattaa mulla olla. Sitten töistä ja koulusta paluun aikaan on taas ruoan ja lenkin aika. Emännän ja isännän työpaikat ovat tosi lähellä, vaikka maalla asutaankin. Pidän päivittäisistä rutiineista ja iltaruoan jälkeen onkin oltava pikkupäikkärit ja iltalenkki. Leikkihetket mulla ovat lyhyitä, paras leikki on se, kun multa yritetään ottaa lelua ja heitetään sitä välillä. Lempileluni on vinkuva pehmopossu ja tietysti pallo. Possuja on kaksi samanlaista, toinen on ulkona ja toinen sisällä. Pallo on sellainen vanha ja ränsistynyt jalkapallo, ihan paras siis. Iltaisin mulla on tapana jonottaa ovelta, jotta pääsen ulos ja hetken päästä sisään, edestakaisin monta kertaa. Sanovat sitä iltaramppaamiseksi. Rauhoitun, kun on mun mielestä aika mennä nukkumaan. Pikku iltapala ja hampaiden harjaus toki ennen sitä. Ei oo harjaus oikein mun lempipuuhaa, mutta onneksi harjassa on tahnaa ja sitten voin mennä nukkumaan. Mä oon sellainen, että tykkään mennä ajoissa nukkumaan ja nukun lattialla. Jossain kohtaa yöllä vaihdan sohvalle nukkumaan. Viikonloppuisin sitten lenkit ja leikit on vähän pidempiä ja yleensä sunnuntaina päivällä pääsen koirakaverin kanssa lenkkeilemään. Pidemmille lenkeille on täältä mentävä autolla, metsäpoluille ja muille reiteille. Sitten mulla on tuo ihan pikkuinenkin koirakaveri, nimittäin muualla asuvan perheeni tyttären koira, Nova, josta alussa mainitsinkin. Välillä käy kylässä ja välillä on meillä hoidossakin. On se uskomatonta, kuinka hyvin niin pieni jaksaa leikkiä ja juoksennella. Toki minun täytyy varovainen olla, kun tuo koko ero on sen verran iso, ettei käy mitään. Kyläilyn jälkeen täytyy kyllä levätä vähän, että palaudun.

Mitä harrastat?

Olemme käyneet yksittäisillä valmennuksilla tai teematunneilla. Kun olemme niillä pidemmällä viikonloppulenkeillä, mulla on lenkkeilykaverina sekarotuinen koira Rommi. Samalla voidaan tehdä harjoituksia, vaikka autojen ja toisten koirien ohituksia ja niitä tilanteita tulee. Parasta lenkeillä on, kun ollaan metsäpoluilla ja saa koirakaverin kanssa leikkiä, oikein riehuakin. Sitten mukavasti väsyttää, kun kotiin päästään.

Lempivuodenaikasi?

Tykkään talvesta, ehdottomasti. Lumessa piehtarointi on ihan parasta. On nuo muutkin vuodenajat kivoja. Kesällä mulle tulee helposti kuuma, kun on niin paljon mustaa turkissa, mutta silloin voi kahlailla vedessä.

Miten muut sinua kuvailevat?

Ihmiset sanovat, että mun ilmeistä näkee hyvin mitä mieltä mistäkin oon. On ilmeisesti kohteliaisuus, että oon ilmeikäs koira. Näin olen antanut itseni ymmärtää. Sitten monet sanoo, että mä oon söpö. Sekin on kai hyvä juttu. Omistajani odottivat, kun olin pieni, että korvani

nousee pystyyn, mutta en mä nostanut niitä. Ehkä se on yksi syy miksi oonkin niin söpö ja ilmeikäs.

Haastattelijana Milon omistaja Irina, huhtikuu 2024